

Meera Hashimoto

De Japanse kunstenares en kunsttherapeute Meera Hashimoto (1947-2017) wijdde haar hele leven aan schilderen en begeleidde meer dan 40 jaar lang anderen bij het ontdekken van hun eigen verborgen creativiteit en innerlijke bron van vreugde en speelsheid.

Zij werd geboren in een afgelegen vissersdorp in de provincie Ishikawa in Japan. Haar moeder was een Haiku dichteres en haar vader bespeelde de Japanse Shakuhachi fluit. Van jongs af aan schilderde ze en won ze vele prijzen op school. Haar leraren prezen haar natuurlijke talent voor het vinden van esthetische kleurencombinaties, maar ze vond zichzelf vooral goed in tekenen. Op 19-jarige leeftijd slaagde zij voor het toelatingsexamen en begon van 1966-1969 te studeren aan de beroemde Musahino kunstuniversiteit in Tokio. Daar studeerde zij westerse en oude Japanse kunst en had vele invloedrijke en excentrieke leraren, die haar steunden om in contact te komen met haar innerlijke creatieve impuls in plaats van zich al te veel bezig te houden met techniek en vorm. Haar specialisatie was Westerse olieverfschilderkunst en na het voltooien van haar studie had zij een sterke drang om enkele van de grote meesterwerken van de Europese kunst te zien.

In 1969 reisde zij op 21-jarige leeftijd door Rusland, onder meer om de Picasso's van de Blauwe Periode in het Hermitage museum in Sint-Petersburg (dat toen Leningrad heette) te zien. Daarna ging zij via Zweden naar Oslo om de schilderijen van Edvard Munch te zien. Door dergelijke invloeden ontwikkelde zij een houding dat kunst de diepste menselijke emoties moet weergeven die normaal niet kunnen worden uitgedrukt: diepe pijn en lijden, waanzin, verdriet en doodsangst. Zij liet Japan ver achter zich, niet alleen geografisch maar ook artistiek.

Meera bezocht musea en galleries in heel Europa, o.a. Kopenhagen, Hamburg, München, Parijs Londen, Florence en toen zij in Spanje kwam om de werken van Goya en El Greco te zien, voelde zij de impuls om zich in Toledo te vestigen. Daar ontmoette zij een bijzondere leraar, die later ook haar partner werd en die haar hielp een nieuwe kwaliteit in haar manier van tekenen te brengen, een moderne, meer existentialistische benadering die de wezenlijke 'isheid' van een onderwerp overbrengt. Met hem leerde ze ook de schoonheid van het gebruik van grijs als dominante kleur, wat later heel belangrijk werd in het zelfportret gedeelte van haar trainingen.

Ze woonde 7 jaar in Toledo en vervolgde haar studie aan de Círculo De Bellas Artes, Madrid, en de Escuela De Arte, Toledo, van 1970-1972. In 1971 had zij haar eerste solotentoonstelling in Toledo en werd medeoprichtster van de kunstgroep Tolmo, die beroemd werd met tentoonstellingen in heel Spanje, Portugal en Zwitserland. Ze hadden hun eigen galerie in Toledo en Meera was het enige vrouwelijke lid van die avant-garde groep van intellectuelen en kunstenaars. Ze voerden lange discussies over kunst en politiek en Meera absorbeerde een bepaalde 'mannelijke' benadering van

kunst, waaronder het idee dat het voor een echte kunstenaar belangrijk is om een eigen stijl te hebben.

In die tijd werd Meera geïnspireerd door de schilderijen van Cezanne en zij vertaalde zijn zorg voor de integriteit van het schilderij in haar eigen schilderijen van de verbazingwekkende architectuur van Toledo. Het was een tijd van materiële armoede voor Meera, maar ze voelde zich rijk door veel te leren over kunst in deze unieke stad met zoveel invloeden van Moslim, Christelijke en Joodse afkomst. Na drie jaar in Spanje te hebben gewoond ontmoette zij bij terugkeer in Japan een Duitse professor en leraar antropologie en architectuur, die haar inspireerde om de schoonheid en eenvoud van het oude Japan te herontdekken. Het was als een spirituele en esthetische thuiskomst. De schoonheid van Japan die Meera had afgewezen en de rug had toegekeerd, en in plaats daarvan had gekozen voor de chaos en wildheid van de westerse moderne kunst, kwam nu bij haar terug door de ogen van een buitenlander. Zij was naar het Westen gegaan om haar vrijheid van expressie te vinden, terwijl hij naar het Oosten was gegaan om zijn ziel te vullen met stilte en schoonheid.

Het was in 1974 toen haar nieuwe vriend haar meenam op een reis naar India om de belangrijke kunstwerken in India te zien. Reizend door India versmolt Meera's liefde voor verborgen symmetrie met een spirituele kwaliteit van verlangen die een nieuwe dimensie gaf aan haar kunst. Tijdens deze reis ontmoette zij de Indiase mysticus Osho, die een diepe indruk op haar achterliet en haar spirituele meester werd. Hij initieerde haar op het pad van meditatie en veranderde haar naam van haar oorspronkelijke Kasue, wat in het Japans eerste tak betekent, in Meera, wat ook de naam is van een beroemde Indiase verlichte vrouw.

De ontmoeting met Osho was een keerpunt in Meera's persoonlijke leven en ook in haar leven als kunstenares. Door Osho te ontmoeten ontdekte Meera de speelsheid die had ontbroken in haar manier van kijken naar kunst. Ze leerde geen onderscheid te maken tussen het artistieke en het alledaagse en dat alle menselijke activiteit even belangrijk is. Het was een klap voor Meera's ego als kunstenaar en tegelijkertijd een bevrijding. Ze ontdekte niet alleen meditatie, de kunst om naar binnen te gaan, maar ook hoe een speelse, niet-serieuze houding de uiterlijke expressie van kunst kan helpen. Tijdens Meera's reizen door India ontwikkelde zij een ander idee over schilderen, minder verbonden met emotie en intellect, meer verbonden met de verlangens van het menselijk hart. Haar liefde voor verborgen symmetrieën in de natuur versmolt met een spirituele kwaliteit van verlangen die een nieuwe dimensie gaf aan haar kunst. Ze was meer geïnteresseerd in het uitdrukken van de verborgen boodschap van de natuur dan in het louter versieren van de schoonheid van de natuur.

Meera's artistieke expressie veranderde vele malen door de jaren heen. Ze schilderde in verschillende stijlen, soms abstract en dan weer meer realistisch, en koos verschillende objecten voor haar schilderijen, maar de natuur bleef haar grote passie. Afkomstig uit Japan, het land van Zen, was zij Westerse kunst en tekenen gaan studeren om vervolgens de schoonheid van de Oosterse kunst te herontdekken, waarbij zij het begrip en de helderheid van het Westen samenbracht met de spontaniteit en de mystiek van het Oosten. Meera wilde schilderijen maken die niet uit het hoofd komen, of uit het intellect, maar die ontstaan door spontane actie, speelsheid en een bewustzijn van het huidige moment.

<https://www.meera-art-foundation.com/>